

Kázání Bystřička, Růžďka 27.6.2021 **Tornádo jako Boží metla?** (vstup 158)

Introit: *Hospodine, vím, že tvé soudy jsou spravedlivé, pokořils mě pravdou. Kéž se projeví tvé milosrdenství a potěší mě, jak jsi svému služebníku řekl. Kéž mě zahrne tvé slitování a budu žít, tvůj Zákon je pro mne potěšením. (Žalm 119,75-77)*

Píseň 130

Modlitba

Čtení: Job 37

Píseň 440

Text kázání: Lukáš 13, 1-5

Bratři a sestry,

jak na vás ve čtvrtek působily zprávy z Jižní Moravy? A jak vám bylo, když se ve večerních hodinách přihnala ta děsivá bouře i sem? Modlili jste se? A jak jste se modlili? Prosili jste o Boží ochranu? Nebo vyznávali své hříchy? A prosili jste Pána Ježíše o utišení této ničivé bouře? Nevím, jak vaše, ale má modlitba byla plná emocí. Jednak mi bylo líto těch, kteří přišli o své blízké a o své domy, ale měl jsem také vztek a mnoho otázek: „**Proč jsi to, Bože, dopustil?**“

Těžce se na podobné otázky hledají odpovědi. Zvláště těm, kteří přišli o blízkého člověka, anebo o své domovy. Víme, že Bůh je soucitný a milosrdný, starozákonní proroci o Něm ale mluví, že je i žárlivě milující a že Jeho hněv je hrozný. Ostatně potopu světa dopustil a **neušetřil celý svět kromě Noeho a jeho rodiny.** A tak bych mohl pokračovat Sodomou počínaje, babylonským zajetím a zbořením chrámu konče.

Jak to tedy je? Kde najdeme odpověď? Má Bůh všechno pod kontrolou, anebo si živly dělají, co chtějí? Hledejme v Písmu! U Joba např. v 37. kapitole čteme: **Naslouchejte bedlivě burácení Hospodinova hlasu, rachotu, který mu vychází z úst. Nechá jej dunět pod celým nebem a jeho světlo září až k okrajům země. Za ním rve jeho hlas, on hřmí svým důstojným hlasem a nezadržuje blesky, když se jeho hlas rozléhá. Podivuhodně hřmí Bůh svým hlasem, dělá veliké věci, nad naše poznání: sněhu velí: ‚Padej na zem‘ a dešti: ‚Ať prší‘, a déšť padá v mocných proudech. A dále pak: oblak obtěžkává vláhou, svým bleskem rozhání mračno, a to se točí a převrací, jak on určí, a vše, co mu přikáže, vykoná na tváři okrsku země; užívá ho jako metly nebo k dobru své země, jako důkazu milosrdenství.** Možná té Boží řeči dost dobře nerozumíme. Možná dost dobře nechápeme tu Boží metlu. Cožpak metla může být důkazem milosrdenství? Odpovězme si zase slovem Písma svatého: Přísloví 13, 24 říká: **Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá ho včas.** A v listě Židům 12 k. pak čteme známá slova: **Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.** Podvolujte se jeho výchově; **Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otci, který dává Ducha a život?** Možná si řekneme, proč to tedy všechno? Jaký účel má ta přísná výchova? A k čemu vede benevolentní výchova? K rozmazlenosti? K žádostivosti? K páchání zla? Bůh nás chce, milí přátelé, vychovávat k vyšším účelům: **Naši tělesní otcové nás vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.**

No, teď si ale řekneme, jak to souvisí s tou katastrofou na Jižní Moravě? Cožpak její obyvatelé potřebují přísnější výchovu, než my ostatní? Cožpak to jsou větší hříšníci, než my? Copak tak hrozného na rozdíl od nás provedli? Jsou to, bratři a sestry, vlastně podobné otázky, kterými se tehdy někteří lidé ptali Pána Ježíše. Tehdy se také udály dvě zlé věci. Tou první bylo zlo způsobené člověkem: **Právě tehdy k němu přišli někteří se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětí.** A co jim na to Pán Ježíš odpověděl? „**Myslíte, že tito Galilejci byli větší hříšníci než ti ostatní, že to museli vytrpět? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.** Co touto odpovědí vlastně Pán Ježíš říká? Že na místě těch trpících mohl stát kdokoliv z těch, co s tou zprávou přišli. Že se může každému člověku stát, že bude trpět násilím a že smrt může přijít velmi nečekaně na každého z nás. Ovšem to slovo **nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete,** neznamená, že když odevzdáme své životy Pánu Ježíše, když se obrátíme a vyznáme své hříchy, že nás nějaké zlo a tělesná smrt mine. To slovo **všichni podobně zahynete** také znamená, že pokud se v Kristu

nesmíříme s Bohem, pokud nebudeme činit pokání, respektive žít život v Kristu a s Kristem, tak především zahyneme bez Boha! A podobně je to i u té živelné katastrofy. O tragédii mluví Pán Ježíš v souvislosti s 18ti mrtvými, které zavalila věž v Siloe. **Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma?** I v tomto případě Pán Ježíš odpovídá stejně: **Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.**“

Jinými slovy, milí přátelé, život je křehký a v tomto světě nejsou žádné jistoty. V Miami se rovněž ve čtvrtek zřítíl dům a zemřelo v něm přes 50 lidí. A jak vidíme, ani v naší zemi, v mírném podnebí nemusí být bezpečno. Vždyť to, co zničilo tornádo, je od nás vzdáleno opravdu už jen kousek. V Hodoníně je také evangelický sbor a v Luhačovicích je dokonce poškozená střecha sborového domu. Nicméně věřím, že mnohé i vaše modlitby, mohly „**probudit**“ **Pána Ježíše na lodi a On bouři nakonec utišil.** Možná ani netušíme, že ty následky mohly být třeba i horší. Možná si ani neuvědomujeme pod jak velkou milostí žijeme. Nicméně to, co se stalo v tak těsné naší blízkosti by nás mělo vést k zamyšlení, že se to mohlo stát i nám. Anebo i může. A kdybychom s touto zprávou, co se stalo na Jižní Moravě přišli před Pána Ježíše, co by nám odpověděl? Možná podobná slova jako tehdy: **Myslíte, že na té Jižní Moravě jsou oni větší hříšníci, než vy? Nebo, že víc pijí? Nebo, že jsou já nevím, co? Nikoliv, ale nebudete-li činit pokání, může se vám stát, že zemřete ve svých hříších a bez Boha. Tak na to pamatujte!** Co nám tím Pán Ježíš chce vlastně říct? Boží Syn přichází z nebe, z Božího království. A tam všichni ví, že zde na zemi je velmi důležité uvěřit v Ježíše Krista jako jediného Pána a Spasitele a obrátit svůj život ke Kristu. Vždyť Pán Ježíš je přece největším důkazem Boží lásky k člověku. **Dobrovolně podstoupil smrt, a to smrt krutým ukřižováním.** A tak je velmi důležité v Ježíši Kristu ukotvit svůj život. Zapustit v Něk základy domu lidského života. On je tou trvalou jistotou. Kdo v Něho věří, ten, kdo Ježíši dal svůj život, toho nevyrve z Boží ruky žádné tornádo, ani cokoliv jiného. Jak v posledních dobách vidíme, ať už je to díky pandemii, nebo teď i díky tornádu, nemáme zde žádné jistoty. A zachránit svůj život pro věčnost je velmi důležité ještě v tomto životě. Na věčnosti už je pozdě. Ostatně svědectví mnohých postižených tornádem mluví jasně. Uvědomili si, že zachránit si holý život je víc, než mít dům a auto. Co nám to říká? Možná ještě něco důležitějšího. Na sklonku svých pozemských životů, pokud nezemřeme neočekávaně a předčasně, si o to více budeme uvědomovat, že pro nás nebude nic důležitějšího než holý život na věčnosti. Tam si odsud nevezmeme s sebou vůbec nic.

Na druhou stranu, milí přátelé, ještě jsme zde. Vyhlížíme sice Krista a věčný život, ale nemůžeme zůstat neteční k lidské tragédii. A tak s vědomím, že mnozí lidé ztratili své domovy a prostředky pro život v tomto časném světě, je naší křesťanskou a občanskou povinností pomoci potřebným. Apoštol Pavel píše v 2. listu do Korintu v 7. k. o zármutku. Při pohledu na zničené životy, na vyčerpané a zoufalé tváře je člověku smutno. Jaký zármutek pak ale musí mít lidé v postižených oblastech. Nicméně apoštol Pavel píše, jak se dá se zármutkem vypořádat. **Zármutek po způsobu světa působí smrt. Zármutek podle Boží vůle pak vede k pokání (tedy k životu).** Zármutek po způsobu světa je jít cestou zoufalství a beznaděje. Naopak zármutek podle Boží vůle je cestou obrácení se k Tomu, kdo dává nový život a novou naději. A s ní probouzí nové odhodlání, dává sílu a víru. Třeba i víru, že za nějakou dobu budou ty rozbité obce ještě krásnější. A co pro nás znamená tento zármutek? Třeba to, co píše dále Pavel: **Pohled'te, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou touhu, jakou horlivost.** A můžeme ještě dodat, jaký soucit, sounáležitost, solidaritu, jakou touhu pomoci. Třeba právě vykonáním sbírky, nebo i jinak a taky modlitbami. Amen. Píseň 621

Slovo poslání: Pláč 3, 20-26

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen. Píseň 579